

ere begjærede i Tilfald i Bevillingen til Finantistloven for Aaret 1850—1851, fordi jeg antager, at de allerede findes optagne i de Talstørrelser, som jeg har givet, Noget, hvorom jeg dog ikke er istand til, med fuldkommen Bestemthed at udtale mig. Det viser sig saaledes, at disse Activer lide af de allerværste Feil, hvoraf Statsactiver kunne lide, nemlig, at de ere temmelig usikkert, at de meget langsomt og usikkert gaae ind, og at de ere omtrent saa urealisable, som de kunne være. Hensigten med Statsactiverne er dog egentlig at kunne skaffe pludselig en Sum tilveie uden videre Besvær, og dertil egne disse Activer sig saameget mindre, som i Reglen en saadan Trang til pludselig Rejsning af store Summer vil indtræffe paa Tider, hvor disse Activer rimeligviis ville være endnu langt mindre realisable, end de i Reglen ere. Jeg maa endvidere, for at man kan bedømme Activerne saameget bedre, lægge en Bemærkning til. Den hele Næringsdrift i Vestindien udmærker sig ved, at der er ganske overordentligt værlende Conjunctioner. Det er en Egenkab, der knytter sig til den hele Sufferproduction, hvormed vore vestindiske Bestiødelser omtrent staae og falde; derfor er det, at Statskassens Indtægter, der idetmindste hovedsagelig bestaae i Udsørselstold, værler saa ganske overordentligt; men ved disse Conjunctioner tvinges desuden Staten, naar den ikke vil skade sig selv, til at lade disse Activers Størrelse stige og falde efter Omstændighedene. Man vilde vistnok vanskeligt, saaledes som man kunde ved Activerne her i Moderlandet, lægge en vis fast Plan for disse Giendommens Afhændelse og Summers Afbetaling og saaledes vente i Lobet af en vis Arrække at bringe det dertil, at man ikke havde vestindiske Activer længere. Det stiller sig idetmindste for mig saaledes, og jeg troer ogsaa at have adskillige henkastede Uttringer, under andre Sager, fra Regjeringens Side at støtte mig til, at man er, saa at sige, nødt til, i de Aaringer, hvor Høsten mislykkes derovre, at lade disse Activer vore Noget, for ikke at lade det Hele briste; man kan saa igjen et andet Aar faae saameget Mere ind igjen. Det er Skade, at saadanne Aaringer, i hvilke Staten i det allermindste ikke kan vente at faae Noget ind paa

Activerne og forringe deres Masse, vilde netop være det Samme, hvor Statskassen har Underballance; thi begge Dele ere Følger af den samme Aarsag, af slet Høst i Vestindien. Det er altid slem, naar forskjellige værlende Indtægter ere saa langt fra at ballancere hinanden, at der uvertimod opstaaer en forøget Usikkerhed i den finantistelle Stilling og i den Calcule, man forud kan gjøre derover i Budgetterne.

Det er mig fuldkommen vel bekendt, at man ikke sjeldent nærer den Formening, at de vestindiske Bestiødelser skulle være af en ganske særdeles Betydning for Danmark med Hensyn til Handelen, og at den transatlantiske Handel vilde lide et ganske væsentligt Afbræk, dersom Danmark skilte sig ved disse Der. Jeg maa i den Henseende gjøre den overordentlig vigtige Bemærkning, at Danmarks Handel med Vestindien er saa godt som udelukkende Importhandel for Danmarks Vedkommende, at der aarlig indføres for et Beløb af over 1½ Mill. Rbd. af vestindiske Producter til Danmark, medens der derimod kun udsøres, efter et Gjennemsnit for den Arrække, hvorom Oplysninger foreligge, netop for 150,000 Rbd. fra Danmark. Jeg vil imidlertid bemærke, for at man ikke skal sige, at jeg stikker Noget under Stolen, at Forholdene i saa Henseende ere Noget i Bedring, idet Exporthandelen fra Danmark i Sammenligning med den hele Omsetning er i Lobet af de Aar, for hvilke jeg har Optegnelse, nemlig 4 Aar, stegen fra omtrent 6 til henimod 11 pCt. af den hele Mellemhandel. Jeg skal imidlertid ret snart oplyse, at dette dog egentlig ikke skrives sig saa meget derfra, at denne i det Væsentlige er bleven af en fordeelagtigere Bestaaffenhed, men fortrinsviis derfra, at overhovedet en Deel af Handelen med Vestindien er i Begreb med at gaae over paa andre Bestiødelser i de varme Climater. Det er nu aldeles vist, at det er en meget betydelig Sum, for hvilken vi saaledes indføre fra Vestindien; men efter den hele Retning, som Handelspolitikken i de senere Aar har taget, og som den — jeg kan vel sige det med fuld Bestemthed — fremdeles i de næste Aar og vistnok langt frem i Tiden vil følge, efter det hele Frihandelsystem, vil der ikke være den allerringeste Fare for, at vi